

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè..	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

CERTÁMEN DE 1884

DEDICAT AL

CENTENARI DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ DE MARIA VERGE.

Seguint sa costum establida els anys passats, sa Redacció de L'IGNORANCIA ha resolt celebrá un Certámen que serà enguany en celebrat del 19.º CENTENARI DE LA INMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA SANTÍSSIMA, el dia 8 de Dezembre del present any 1884.

1. Se donará un premi de mitj unsa al qui resultarà essè s' autor de sa milló y més inspirada poesia mallorquina del gèneru popular, escrita en celebrat de dit Mistèri, ara dogma de fè; y un accèssit d'un llibre de devoció á la Mare de Deu al autor de sa poesia dedicada al mateix mistèri que li seguexca en mèrit.

2. Aquest mèrit ha d'essè no sols relatiu si que també absolut, estant facultat el Jurat, compòst de tres individus de sa mateixa Redacció que se nomenarà en son temps y lloch, per doná ó deixá de dona dit premi y accèssit, atès es mèrit de ses composicions.

3. Ses poesies que pretengan dit premi deurán essè entregades á s' Administració d'aquest setmanari abans del dia 15 de Novembre, no havè estat publicades may, y vení sense firma ni nòm d'autor; sinó tan sols amb un lema curt, qu'estará repetit demunt un sóbre tancat y lacrat que contenga es nòm y señes de s'autor. Els plechs referents á ses poesies no premiades serán cremats sense desclourersè.

4. Ses poesies premiades se publicarán dins es número des setmanari qu'ha de sortí (si Deu ho vol) es dissapte 6 de Dezembre del present any, seguint després sa de les qu'obtingan menció honorífica, á judici des Jurat.

5. Si al cas s' oferís per alguna devòta persona un ó més premis extraordinaris, se farà present er temps oportú, per coneixement de tots els qui vulgan prendre part á n'aquest Certámen.

Ara, que Deu vos ilumin s' enteni-

ment y la Vèrge Maria vos mòga el cor, perque pugueu presentá composicions dignes de tan elevat Mistèri; y á tots mos don vida per podè celebrá aquest 19.º CENTENARI amb gracia de Deu, salut d'ànima y de cos, claredat d'enteniment y alegria cristiana.

Result avuy dilluns 9 de Juñy 1884.

SA REDACCIÓ.

NOTA. Suplicám á n'els nostros companys en periodisme que se serveixcan anunciá aquest Certámen dins ses columnes d'els séus periodichs, per major publicitat y en honra y gloria de la Vèrge Maria.

EN TOMEU DE SES MONÈYES.

Quant jo era nin me contava sa méua ávia, que sía al Cèl, qu'á Ciutat hey havia un seño cavallé de ses nou cases, que tenia dos infants mascles, un poch morenets com son pare, pero un molt etxarovits; l' un de deu anys, l' altre de set; y los estimava mes qu' á ses nines d'els séus uys.

Sucebí qu'un pilòt de carrera d'Amèrica, que li devia molts de favors; torrant de viatge, li va regalá p'els nins dues monèyes ja enseñades y plenes d'habilitats. Tant content n'estigué aquest bon seño, que totduna que les tengué les va fé vestí amb uns calsonets á la justa de tafetá vert, ximberga y guardapits de vellut de coló de carabassa, amb botons grossos de mirayet de ca s'Alemañy, y capell de cruyes de grana vermeya amb galó daurat; y les fé deixá á lloure per dins sa clasta de s'entrada perque tothom les vés y admirás.

Sucebí també qu'á una possessió de molt enfóra qu'aquest seño tenia, hey va arribá es temps de ses figures flors; y l'amo, com heu tenia de costum de cad'any, en compougé un paneret de ses més bones y primarenques per enviá á n'es seño; y es vespre, al temps que

la gent seyava ses faves de l'ondemá, y mentres que resavan la Corona, com heu tenian també de costum, va dí que s'apareyás un missatge per du es paneret á Ciutat.

En Tomeu, qu'era es més barbatxo de lots; y tan curt de gambals que més de dues vegades havia estat ginat p'els altres missatges á aná á cassá mòpies amb ells, y á pescá gambosius, comensá á fé sa torniòla al amo porque fos ell y no altri es portadó del present.

—Jo no faré gens de falta, (li deya). Vos sabeu que demá ja s' dissapte, dia d'acabá feynes; passat demá diumenge; s'altre dilluns, qu'es un dia malfané; s'altre dimars, qu'es mitja festa; s'altre dimecres, qu'es un dia totsol; y que dijous es el *Còrpus*. Vos ja veys qu'aquesta setmana es cossera, y qu'els blats y xeixes ara tot just comensan á groguetjá.

—Pero, si tu no ets hò, (contestava l'amo.) Bé saps que si t'enviá á dú una jèrra d'aygo de sa mina, tornes sempre amb sa jèrra, ó escantallada, ó escarabotada, ó fèsa, ó cruyada, ó esquerdada, ó consentida, ó esmorrallada, ó copeljada, ó croxida, ó clivellada, ó foradada, ó esculada, ó xapada, ó trencada, ó sense auses, ó rompuda del tot. ¿Com vèls essè tu hò per aná á Ciutat?

—Pero, l'amo 'n Bièl, escoltau. Tots hey han estat, y jo no he sortit may á fóra terme. May he vist el mon, ni per un forat.

—Pitjó que pitjó. Jo veitx qu'en *Fru-mat* y en *Blau*, per molt que los crids quant llaures, no t'enten; y vols que t'entenga es seño.

—Pero, veys l'amo: el sen Geròni y es Garrigué sempre contan còses de Ciutat; y tanta curòlla d'anarhí han moguda en mí, que tench ses dents que 'm pruan per veure la má de prop, y els vaxells que diuen qu'hey ha en es Moll de Mallorca, y ses processons del *Còrpus*, y uns tancats de cans y bous, y una brega de galls inglesos, y títeres, y...

—Toca, calla; y no me fasses més es cuch de s'oreya malalt.

—Tirau, l'amo. Escoltaumè un altre estoneta...

Y seguí xerrant y recapitolant; y tant va fé qu' a la fi l' amo li digué:

—¿Y tu, ja t' en sabrás desfé de s' encomanda? ¡Meem! ¿Que farás? ¿Que li dirás a n' es señó, quant el vèjes?

—¡Foñy! Me posaré amb sa cara ben alegre, com si vés s' atlota; y li diré: «Señó, que se menj aquestes figues que li envia l' amo.»

—¿No heu dich jo? Bons garrots agafaries. Lo que tu has de fé tolduna que el veurás es llevarte es barret, capell ó lo que dugues p' es cap, y sense arrambarí massa, li has de dí: «Bon dia tenga, señó Don Jusèp. L' amo li besa ses mans, y li envia tants de recaldos per Vosa-mercè y p' els señorets; y m' ha dit que li fa present d' aquest paneret de figues flors, perque les last, encara que sían una misèria; y que perdou si son un poch greñales, perqu' ha de considera que son ses primeres de totes y encara s' en veuen pòques de madures.»

—Axí mateix ley diré. No'n passeu cap mica d' ansia d' assò. Jo encara fas contes de sebre allargá un poch mes sa lletania.

—No heu sé, no heu sé que mos farè... Pero, bono. ¿Y tu ja sabrás afinarhí a ca' s' señó?

—¡Foñy, Foñy! *Preguntant, preguntant van à Roma*, deya mon-pare, que sia al Cèl. S' afinarhí será lo de manco. Y à mes que jo à n' es señó ja l' conech de quant vé à cassá cad' any à Son Espàrech, per Sant Nò y Sant Nè. Y ell per forsá també m' ha de coneixe à mí; perque n' vení, sempre som jo es qui li cuyda ses cusses y sa fura.

—Si es axí, encara anirà bé.

—Digau, l' amo. ¿Y els recaldos, que los heu posats mesclats amb ses figues, ó van dins un paneret aparte?

—No debades tench jo pò de que no fasses una endemesa de ses téues.... Jo no sé que fermè... Lo més segú será que t' escriga un billetet per estalviarte passes y paraules.

—L' amo, descansau y no perdeu cuydado; que jo me desfaré des trunfos milló que vos no creys. Ara tots se riuen de mí perque som foravilé; pero vos prome. y assegur que no serán passes perdudes ses méues; y que qual que profit ne treuré jo d' aquesta anada à Ciutat. Ja veuréu vos en torná si n' sebré de coses y en vení ses vellades de s' hivèrn si també tendré jo qualche cosa bona que contá devora es foch per acursá sa nit.

—Toca, ydò; fe via. Rentèl bé ses mans y sa cara. Pentinèl sa cabeyera; posèt roba neta; y podrás partí en volè.

En Tomeu, tot content se mudá es cassòt que duya. qu' era tornat coló de tèrra de call vermey; se posá una camia de drap que no tenia més que dues bugades, y es calsons amb bufes d' els diumenges; se fermá un mocadó de daus p' es cap, y un altre p' es cos posanthí dedins quatre doblerets que tenia; se passá p' es coll sa taleca nòva y à dedins

hey compongué sa pipa amb broquet, una bossa de vell marí plena de tabach de pòta, pedra, fogueu, y un canó de caña plé d' esca de caramutxa; se mudá ses abarques, prengué es paneret de figues ben ensistat en el qual l' amo acabava de cosirhí una carta clòsa en figura triangulá y amb sòbre p' es señó; y donant es bon vespre à tothom se posá ses cames al coll, com solen di, y prengué es tròt cap el camí de Ciutat.

Devés mitja nit va veure un llumet fosch à un costat de sa carretera. Estava dins un fanalet brut, penjat demunt un portal gran que tenia una porxada espayosa, y cregué si allà hey hauria qualche esglessieta. Sa pòrta estava un poch ubèrta y à dedins s' hi sentia xarradissa d' homos. Goytà per sa retxillera y va veure à s' enfront un estrumbol de fusta que li pareixqué un altaret compòst amb fileres de botelles de colors diversos, y à baix un santet de guix y tres ó quatre ramells de roses dins pitxés. Se señá, resá un *Crech en un Deu*, y altre volta emprengué sa marxa. Mes avall trobá un bergantell que feya es seu mateix camí. Tractá d' alcansarló per tení compaña, y armá amb ell aquesta converso:

—Alabat sia Deu.

—Pera sempre sia alabat.

—¿En jove: qu' anau molt enfora: encara que sia massa preguntá?

—Mitja horeta de camí m' manca per arribá à ca-méua. ¿Y vos?

—Jo vaitx à Ciutat; à ca' s' señó.

—Encara, ydò, en teniu quatre ó cinch hores d' espejonarvós.

—Si va à dí vè, trob qu' es ben enfora Ciutat.

—A Mallorca no hey ha res lluny. A fora Mallorca si que tot es enfora.

—Qu' hey heu estat vos à fora Mallorca?

—Vaja, si hey som estat. Y moltes vegades. Jo fas de mariné.

—¡Ay, mariné! Ja m' agradaría aquest ofici.

—No crech que vos agradáis gayre. Sabeu que d' aviat farián es badagòt.

—Ja hey anau errat. ¿Que vos pensau que jo no estich fet à passá sol y serena y males nits, y tota casta de pena?

—Pero axò de que s' aygo vos engronás sempre de nit y dia tant si vos agrada com no, ja son figues d' altre sostre.

—A mi m' agrada pròu es que m' engronsan.

—Ara mateix acab d' arribá de *Calis*; y es Mestral, que des *Maita* sempre en vol un raita, à sa sortida mos doná unes quantes nits de pèrros; y després, devant Oriola mos entrá una gargalada que no deixava res demunt cubèrta; y aygo y mes aygo, y fret, y calabruix.

—¡Foñy! Vos haguesseu aturat á qualche hostal.

—¿Que veniu de ses Arasses, germanet?

—Jo vench de Son Espàrech.

—Tan enrredera d' osques vos trobau que no sabeu qu' à la má no hey ha hostals.

—¡Ay! ¡No hey ha hostals! ¿Y perque no n' hi fan?

—Ja es coneix que no l' heu vista may à la má. Allà no hey ha pedres ni fonaments per ferlós.

—¿Y cavant, cavant, no trobarían una mica de fonament à qualche lloch per fernhí un al manco?

—Y qu' heu de cavá, sant homo, si tot es aygo salada.

—Voleu suposá que n' hi ha molta d' aygo.

—¡Si n' hi ha! Cent mil millions de vegades més que lo que vos pugueu imaginá.

—¡Com-es ara! ¿Tateix n' hi deu havè mes qu' à n' es safareitx de Son Lletuga qu' es-tan gran?

—Deu vos ho deixa dí.

—Segons veitx la má deu essè més gran que sa tanca de sa viña de Son Espàrech que diuen que té trenta cor-tarades.

—¡No ha d' essè més gran!.... Figura-vós una bassa sense fons ni voreres, mes grossa que cent Mallorques, sense res mes qu' aygo. Aygo per devant, aygo per derrera, aygo per devall y qualche vegada per demunt, y aygo per tots es quatre costats.

—¡Jesuset!... ¿Y, bono?... ¿Y vòltros com vos agontau amb tanta d' aygo?

—¿Com? Demunt sa barca.

—¿Y una barca qu' es molt gròssa? Ses qu' he vistes pintades dins un retaulo des cuarto des señó, à Son Espàrech, no tenen mes que mitx forch de llargaria.

—Ell n' hi ha que son mes grosses qu' una parroquia.

—¿Y no s' afonan?

—Com mes grosses, mes suran.

—Y à mí me pareix que com mes grosses mes aviat s' han d' afoná perque pesan més.

—Germanet. ¡Y que sou de curt!

—¡Y jo que sé! Si may he sortit de dins els terrossos de Son Espàrech.

Seguiren conversant d' altres còses fins que trobànt es mariné sa travesia de sa séua vilá, li digué «Bona nit.»

(Acabará.)

PEP D' AUBEÑA.

EL TOCH D' AVE MARIA.

Per dins la coma retròna
D' una campaneta el sò
Tres vòltes al dia sòna.
¡Ay, sa veu que n' es de bona
Per alegrá el nòstro cò!

Aglassats per la fatiga,
Bañat lo còs de subò,
Sentim la campana amiga
Que del trabay mos deslliga
Quant fuitx del Cèl la claró.
¿Ohíu?

¡Que mos diu: Veniu, veniu,
Veniu, fareu oració!

La veu d'aquesta campana
De tot el terme se sent
Oracions nostres demana,
Y alabar à Deu mos mana
Amb un còr pur y fervent.
Del nostron trabay sens mida
Compadescut el Senó,
A descansà mos convida;
Y amb la campana mos crida
Perque anèm à adorar-lo.
¿Sentiu?
¿Còm mos diu: *Veniu, veniu,*
Veniu, fareu oració?

S' ermita està tota sola
Ja es mòrt el derré hermitá.
¿Còm passa el temps! ¡Ay! ¿còm vòla!
Anèm per ell à resá
A Deu que mos aconsòla.
Y donarèm de passada
Gracies à n' el Creadó
D' havè tengut bona añada
De blat, xexa, òrdi y civada,
Y fruyta de la milló:
¿Ohíu?
La campana encara diu
Veniu, veniu, à oració.

L' Iglesia amb la pòrta ubèrta
Espera qu' anèm allá.
Sa campana mos despèrta,
Mos dona sa veu d' alèrta
per lliurarinos de peccá.
Y à l' auba y à n' el mitxdia,
Y quant entra sa foscòr,
Tres vegades cada dia,
Mos recorda que María
Fonch Mare del Redentor.
¿Sentiu?
¿Còm encara diu, *Veniu,*
Veniu, direu l' oració?

Pujèm depressa à s' hermita
Detxèm rencors y passions.
Deu mateix allá mos cita
Per darmos gracia infinita
Misericòrdia y perdons.
Diguèm les Ave Maries;
No posèm à Deu falló;
Y trobarèm alegries
Dins ca-nòstra tots els dies,
Salut, vida y bon amó.
¿Sentiu?
Sa campana ja mos diu:
Veniu, veniu, espediu,
Veniu à fer l' oració.

POQUET Y CLARET.

INCONSTANCIA D' ELS BENS ILUSORIS D' AQUEST MON

Un d' els recòrts de sa méua primera edat y qu' amb més vivesa m' ha quedat à sa memoria, es un divertiment que vaitx fé en companyia d' un amich méu y condeixible d' escola, qu' habitava à una casa de camp, sobre una hora lluny de sa població. No es raro que 'm recòrt tan bé, apesá d' haverse passat ja un grapat d' anys; perque quant més agradable mos es una còsa, més fòrt mos queda à sa memoria; y si va acompanya-

da de circumstancies rares y hermoses, llavònses fa que 'l tenguèm present, tots els dies de sa nostra vida. Així fonch amb aquest. Escoltauló:

Era una dematinada del mes de Maitx, amb que sortirem de sa població jo y es méu company, per aná à passá un día alegre y divertit à sa séua casa de camp. Sa nostra edat, contava a les hores dotze anys; temps dins el qual còm à dins un prisme s' hi deixan veure totes ses ilusions del mon amb sos més vius colós. Com partirem molt dematí, arribarem à la casa quant encara sa familia descansava dins un dols sò. Mos assegurem demunt un padrís ran d' un hermos jardí, esperant que vengués el día; y tots dos mos convidarem mútuament per gosá de plè des caramull de belleses que teniam à la vista.

Primerament, contemplarem els derrers rayos de claró de la reyna de la nit; que còm à empagahida de son senzill resplandor, s' amagava per doná lloch à la venguda d' aquell que la ilumina; donatmós à comprendre sa mesquindat d' els bens foschs y aparents d' aquest mon, comparats amb sos resplandors etèrns de la gloria.

Després mirantmós la hermosa vòlta del firmament tota brufada d' estrelles, qu' enlluernavan amb lo séu resplandor, mos va fé veure sa grandesa y magestat de Deu; qu' es Mestre mos havia explicat s' últim día que mos havia fet classe de Relligió y Moral.

—¿Veus, (deya un,) aquella encantadora aubada que còm una cortina color de rosa, y duguent engastat aquell diamant tan fi y lluhent, anomenat s' estel de s' auba, engalana l' orient comensant à prepará es camí al rey de la llum? ydò, mos fa comprendre que 'l rich y preciós mantell de l' indocència, es el camí més segur per trobá el verdader sòl de Justicia, el Deu de la etèrna llum.

—¿Sents aquest oratjòl, (deya s' altre), que mos du aquests perfums tan olorosos de ses mil castes de flors qu' enriqueixen aquest jardí? axò mos dona à entendre que s' homo sens instrucció y educació, (y correcció si hey importa) d' els séus mestres y superiós, es imposible deix sentí jamay es deliciós perfum de sa sabiduría y de s' honradés; quedantse còm una flor que no está moguda p' es tendre oratjòl de ses dematinades de primavera, que 'l caminant passa sens persebre el séu aroma.

—¿Y aquests aucells (mos preguntavam) tan etxarovits que cantan amb tanta galania; que sòls s' aturan per escoltá el rossinòl quant trina amb tota magestat y primó; quina llissó mos dona? Axò mos fa veure qu' els encants de l' humildat, mansuetut y sensillez, fent fogí del nostro còr sa superbia y s' enveja, el deixan plè d' uns consòls tan inefables y tan dolsos que no 's pòden esplicá.

Com es día ja comensava à retirá ses ombres de sa nit, mos donava lloch à

admirá nòves maravelles. Així es que contemplarem per un bon rato els aucelets que passant ran de nòltros duyan amb so séu bech lo aliment qu' els séus petits esperavan amb ses séues boquetes obèrtes. Altres, que duyan herbes y alguns brins de llana per compòndre el niu per sos fiys; dantmos altes llissons per adorá y admirá sa providència de Deu qu' amb ses seues ales paternals cubreix lo emperador més rich y el pòbre més miserable; cuydantse tant del més gròs elefant que pastura per los boschs, còm del cuquet més petit que s' arrosega per la tèrra.

Després d' havè passat un bon rato amb aquestes conversacions, comensarem à veure es sòl que goytava per l' orient; y nòltros per presència sa séu sortida, muntarem correns demunt un putjol; y d' allá verem el principi de la séua brillant y magestuosa carrera. ¡¡Oh, y quin *panorama!* ¡Qu' es de encantador es primé moment després de sa sortida d' aquest *globo* casi inmens de claredat qu' amagant dins un mar de llum à tot el mon dona consòl, fecunditat, calor, alegria y resplandor à tots els sers que poblan la tèrra. Amb sa claror d' els rayos materials del rey d' els astres, verem els arbres que amb so séu verdor, embellian al camp; les flors en el fondo d' els séus variats colors d' una vivesa inesplicable, deixavan veure una goteta de rohada que ferida per un d' els séus rayos, pareixia una rica pèrta engastada à una preciosa joya. El mar cubèrt d' un mantell color blau, deixava veure ses blanques veles d' alguns vaixells que parexian manses oveyes que pasturavan. Y els empinats picots de ses montañes parexian castells fantastichs cubèrts y forrats de planxes d' òr.

Admirats de tantes maravelles, y després d' havè donat un vòt de gracies al Autor d' elles, mos ne devallarem cap à ses cases per acabá d' admirá y gosá de ses delicies des camp, amb so tracto d' aquestes persones senzilles que lo habitan. Arribarem allá quant els paroyés joñian els pareys per aná à llaurá ses tèrres. Demunt sa séua cara, s' hi llegia sa senzillés, s' alegria, sa conformidat y sa robustés, elements d' un verdadé benestá. El pastoret, treya sa séua guarda; à ses senzilles nòtes des fobiòl, aquells mansos animals caminavan goijosos; saltant d' alegria els petits xotets.

Passarem tot aquell alegre día amb gran satisfacció; gustarem sa rica mèl d' unes cayeres qu' hey havia dins es jardí, còm també sa preciosa llet de ses seues ovelles; y després d' havè estat objècte de ses més fines atencions per part d' els pares des méu amich, tot dos mos despedirem d' ells per torná à la vila, acompanyantmós fins à unes fontinòles qu' hey havia su baix d' unes murteres còm si fossen fetes apòsta per coroná aquell día, tan rich de poesia

perque ses séus clares aygos ferides per sos primers rayos de sa lluna, mentres aquestes parexian jugatetja dins elles, aquestes seguint mil capritxosos camins, anavan à caure dins un depòsit; fent un rendu senzill, pausat y armoniós, que davan à entendre molt clà, que sa senzillés y sa humildat, son sa melodia més clàssica que mes bé pega als oïdos s' homo prudent, y que més armonia guarda amb tot lo qu' amb ell se relaciona.

Finalment arribarem à la vila un poch cansadets; però molt contents, y carregats de flors de primavera, é ilusions de jovintuts.

¡¡Oh inconstancia de ses còses del mon! ¡Que bella s' hauria poguda anomenà aquella diada si al menos hagués durat tota la vida! però, à aquell dia tan alegre, el substituí un dia de trabay; à aquella primavera tant plena d' encants y hermosura, li succebí un terrible hivèrn amb tots els séus rigors. S' amistat d' aquell compañoero méu, fonch arrebatada per la mòrt cruèl; que rompé es fil de sa séua vida à lo més florit de sa séua edat. Y unes quantes llagrimas mesclades amb una triste añoransa, foren es tribut que me costá la séua amistat. Aquella edat florida es ja passada; han fuytes ja ses dorades ilusions d' aquell temps d' òr; y un desengañy sèrio m' ha fet coneixe qu' els bens del mon y ses séues aparents felicitats, son impotents per asassia el còr de s' homo; y per tant, se fa precís y necessari, aspira à uns bens sòlids y més duradés: ¡¡jels bens Eterns!! aquests si qu' asassiarán es nostro cor; puis allà, reynará sempre una primavera perpètua; una jovintut etèrna; una amistat duradera, y un benestá sens fi.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

ALTURA de ses torres y campanás de ses Catedrals d' España.

	Altura METROS.	Amplaria METROS.
Múrcia.....	90'70	18'25
Saragossa	89'00	11'90
Salamanca	88'91	14'00
Saragossa. (Torre ndva)	88'00	14'29
Sevilla	87'85	14'80
Tolèdo	87'46	11'15
Segovia.....	87'24	14'80
Málaga.....	85'75	15'40
Palma de Mallorca. (En está acabat).....	80'90	12'20
València	69'09	16'66
Oviedo	68'35	10'40
Barcelona.....	68'03	6'20
Búrgos.....	67'45	10'30
Palma, Mallorca. (Tor-		

reons grossos de sa fatxada)		
Girona.....	66'60	7'00
Santiago.....	66'20	15'16
Lleó.....	65'62	12'60
Medina.....	64'86	10'20
Cádiz.....	62'55	4'90
Lérida.....	57'67	13'37
Granada.....	57'54	5'05
Córdoba.....	57'00	18'00
Huesca.....	55'02	11'68
Tarragona.....	54'80	9'75
Palma de Mallorca. (Té ara).....	54'20	11'40
Pamplona.....	53'40	12'20
Cuenca.....	49'88	8'52
Sigüenza.....	45'99	11'00
Zamora.....	45'95	11'00
Tortosa.....	39'41	12'20
	33'58	5'50

Es Ministre de Foment ha concedit à ses òbres de la Iglesia de la Mare de Deu de la Almudena de Madrit es producte de ses entrades de s' Exposició de Belles Arts de tots els dimecres.

Traslado à ses autoritats de Mallorca.

Hem sentit à dí à persona de tot crèdit qu' à dins un clapé antich qu' han desfet à una possessió de Manacor hey han trobat una casta de caixals rares y gròssos qu' els cirujians no saben de quin animal pugan essè. Qu' hey han trobat també eynes de pedra foguera amb un tay viu còm à fet apòsta. Aquest descobriment mos donaria à coneixe que sa població de s' illa de Mallorca es molt antiga y qu' arriba à s' edat de pedra.

Seria hò qu' aquestes eynes y caixals se conservassen còm à curiositats historiques.

Mos diuen que per Valldemosa, un punt tan sá y tan frequentat s' estiu p' els séus bons ayres, hey reinan pútrides.

Axò ha de fé obrí els uys à n' els Batles de ses viles, perque abans de que vengan ses calós fortes fassan fe nets els safereitxos, famés, assolls, basses des camins y cent mil llochs de putrefacció que se tròban per la part forana. Aquest ram de policia se té molt descuydat y per axò sentim á dí qu' à tal part hey ha *vifus*, y à tal altre pútrides, y à tal altre tercianes ó cuartanes, y à un altre còs-broncos, etc., etc., malalties qu' una bona policia pòt evità.

L' any passat (1883) s' exportació de ví qu' hey hagué à España, després de cubèrtes ses necessitats des país, va pujá à prop de 30 millons de cortins.

Comensa à essè qualque còsa.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

- GEROGLIFICH.—Don Pere Peri Guat m' ha comprats s' animal.
 SEMBLANSES.—1. En que té President.
 2. En que corre.
 3. En qu' está per à caure.
 4. En que mata.
 TRIANGUL.....—Cortera-Corter-Corté-Cort-Còr-Cò-C.
 XARADA.....—Gri-fó.
 CAVILACIÓ.....—Alomar.
 FUGA.....—Sant Vicens qui era sabut
 Va di que temps vendria
 Que sa dòna cercaria
 A s' homo, y ja es vengut.
 ENDEVINAYA.—Un libre bó.

GEROGLIFICH.

:: + VII - TNG
 ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una àncora à una reya?
2. ¿Y una àncora à un nia de vuyt mesos?
3. ¿Y una àncora à la presidari?
4. ¿Y una àncora à la Mare de Deu del Carme?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí, sa 2.ª, dues sílabes iguals; sa 3.ª, lo que té una compaña de comediantes; sa 4.ª, no té significat; sa 5.ª, es comensament d' una gran Ciutat española; sa 6.ª, una desaprovació y sa 7.ª, una l'etra.

ECSEMÉ.

PREGUNTES.

1. ¿Qui es aquell qu' apesar de que mos diu la veritat à les barbes jamay mos resentim d' ell?
2. ¿Quant es qu' un mal fy sent més fort s' havè insultats els séus pares?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

BERRUGAU

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
 ELL.

FUGA DE VOCALS.

V.ng..nt d. f.r. .n s.l.d.t
 V. d. j. s.y . s. p.r.
 y l. r.sp.ng.. s. m.r.
 ¡F.y m.. q.. n. t' h.s r.nt.t!

ENDEVINAYA.

Al mitx del camp me batiaren,
 Me atuparen, vaitx passá
 Molta pena, me negaren,
 Y fins y tot me cremaren
 Y ara als reys fas humiliá.

(Ses solucions dissapte qui oé si som vius.)